

et Svar paa et saa omfattende Spørgsmaal ikke med Føje kan ventes af det lille Antal Højremænd, der sidder i denne Sal. Den ærede Ordfører maa jo vide, at Svaret maa hentes her oven over. Det er selvfølgelig der, at Spørgsmaalet med nogen Grad af Sikkerhed kan besvares, dog ikke fuldstændig, da de Tider ere forbi, da man havde et til det store Flertal af Venstre her i dette Ting svarende Flertal af Højre i det andet Ting. Jeg kan saaledes kun i al Almindelighed give det ærede Medlem et Svar for de Højremænds Vedkommende, der sidde her, og paa hvis Vegne jeg har den Ære i dette Øjeblik at tale.

Men først maatte man dog vel klare sig, hvad det er for Sager, som Venstre sætter særlig Pris paa at faa førte frem. Jeg vil i saa Henseende nærmest tro, at man kunde holde sig til de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Konseilspræsident i hans Programtale i Januar i Aar, og vil man det, saa vil man finde, at foruden den almindelig gode og forstandige Bemærkning, hvormed han indledede, nemlig den, at den ny Regering vilde føre en Samlingspolitik, ikke en Politik, der gav sig Udslag i, at man varetog en enkelt Stands Interesse, men en Politik, der gik ud paa at varetage Samfundets Interesse, nævnte den højtærede Konseilspræsident den Gang kun tre Ting. Han forvarede sig naturligvis imod, at der, ved at han indskrænkede sig til disse tre Sager, skulde være udtalt noget om, at der ikke var andre Ting, som Regeringen ogsaa satte Pris paa, men jeg maa dog antage, at disse tre Sager vare det, som Regeringen ganske særlig vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa og anstrenge sig for at faa gennemførte. De allerfleste i denne Sal ville rimeligvis erindre, at den første Sag var den kommunale Valgret, den anden Forsvarssagen og den tredje Valgkredsordningen. Den ærede Ordfører nævnte jo ogsaa den kommunale Valgret, som det sig hør og bør, den staar i Spidsen saavel hos den ærede Ordfører som hos Regeringen, men i øvrigt nævnte den ærede Ordfører intet andet end Ministeransvarlighedsloven. Om det nu er Meningen, at Ministeransvarlighedsloven skal lyses i Kuld og Køn som en af Mærkesagerne, ved jeg ikke, men jeg vil straks sige til den ærede Ordfører, at jeg tror ikke, at han og jeg komme i Uenighed om Ministeransvarlighedsloven. Jeg tror ganske sikkert, at jeg godt kan stille mig ved Siden af den ærede Ordfører, naar der er Tale om at føre denne Sag igennem, saa vidt jeg kan se i Øjeblikket.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den kommunale Valgret vil jeg gerne have Lov til at minde den ærede Ordfører om, at jeg for snart to Aar siden ved første Behandling af Sagen her udtalte som et oprigtigt og alvorligt Ønske, at vi saa snart som muligt gennem en aaben og ærlig Forhandling mellem alle Partier kunde naa til en Ordning, der kunde afgøre dette store, omfattende og meget vigtige Spørgsmaal, ikke fordi jeg den Gang, lige saa lidt som nu, kunde erkende, at Kravet i og for sig var paatvunget ved en Slags Nødstilstand i Befolkningen — det er der ingen, der har kunnet paavise, og det tror jeg overhovedet ikke kan paavises —, men fordi det er lykkedes efterhaanden gennem en Menneskealder ved en alvorlig og indgaaende Agitation, der efterhaanden har taget stærkere og stærkere Fart, at bibringe Landets Befolkning den Opfattelse, at en stor Del af Befolkningen har lidt en stor Uret gennem en lang Aarrække derved, at ikke alle have haft lige og almindelig Valgret, saaledes som nu Programmet lyder. Jeg erkender, og det erkendte jeg allerede for to Aar siden, at naar Spørgsmaalet er kommet til at ligge, som det nu ligger, at Befolkningen virkelig er kommen i Tanker og er bleven overbevist om — ved Hjælp af hvilke Midler skal jeg ikke tale om —, at der her er en Uret, der skal rettes, at der er noget skævt, der skal gøres lige, saa lad os hellere saa snart som muligt gaa i Gang med at faa Skaden repareret, faa det krumme gjort lige. Det er sikkert en ganske god Betragtning, der udmærket lader sig overføre netop paa det Spørgsmaal, som her foreligger, og jeg skal for mit Vedkommende sige, og jeg tror, at jeg tør tale paa mine Kollegers Vegne, der dele Mening med mig, at vi ere villige til at tage en Forhandling op til enhver Tid om dette store og vigtige Spørgsmaal og at gøre vort Bedste for, at det kan komme til en Løsning. Men de Herrer maa jo være overbeviste om, og derom tvivle de vel heller ikke, at saaledes som Loven var affattet, da den gik herfra for snart to Aar siden, saaledes ville vi ikke kunne gaa med til at affatte en Lov om dette Emne. Det er der formodentlig heller ingen af de Herrer, der vente, og jeg turde maaske tilføje, at der er maaske ret faa af de Herrer, der oprigtigt ønske, at det skulde ske. (Munterhed). Det kan godt være, at det er morsomt, men jeg tror alligevel, det er sandt, hvad jeg der har sagt. (Afbrydelse). Ja, det kan godt være morsomt, fordi det er sandt.